

Τζάκλιν Ουίλσον

Πεντάμορφη

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: COOKIE

Από τις Εκδόσεις DOUBLEDAY, Λονδίνο 2008

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πεντάμορφη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jacqueline Wilson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπιντοπούλου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Nick Sharratt

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Jacqueline Wilson, 2008

© Εικονογράφησης: Nick Sharratt, 2008

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2011, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-886-7

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Τζάκλιν Ουίλσον

Πεντάμορφη

Μετάφραση:
Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως

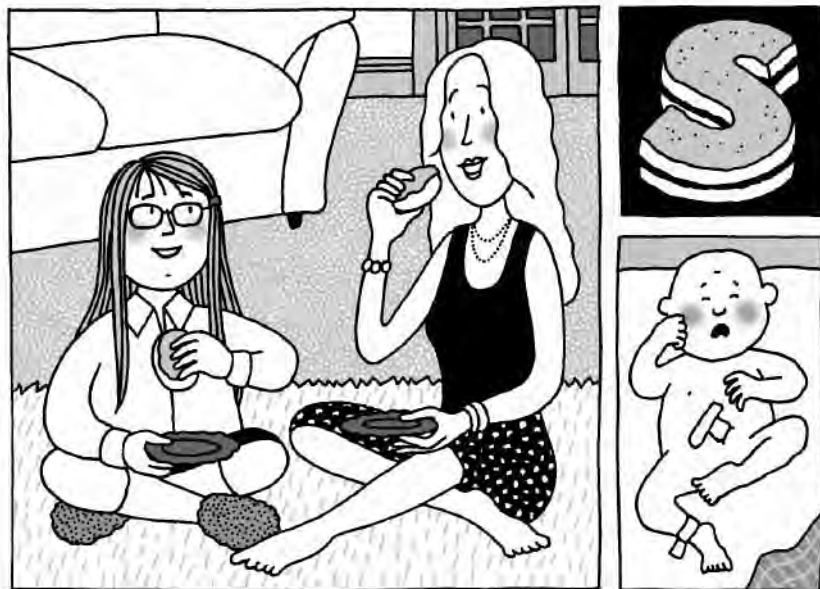
ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΤΖΑΚΛΙΝ ΟΥΙΛΣΟΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Κακά κορίτσια, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Εικονογραφημένη μαμά, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τσάρλι και Λότι, 2001, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Εγώ είμαι εσύ, 2001, μτφρ. Βερίνα Χωρεάνθη
Το μωρό της Πρωταπριλιάς, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ούτε γάτα ούτε ζημιά, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Η Τερατοπαραμυθού, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια βαλίτσα ψάχνει σπίτι, 2003, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια ξενουχτάνε, 2005 μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ερωτευμένα κορίτσια, 2005, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα μυστικά των κοριτσιών, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
www.thelonaxero.com, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ορειβάτης για κλάματα, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Πιτζάμα πάρτι, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Καρφάκιας και Σουβλομούρης, 2006, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Τα κορίτσια κλαίνε... και το λένε, 2007,
μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Νταντά για μαμάδες, 2007, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κορίτσια στην πρίζα, 2008, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Κολλητές για πάντα, 2009, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Μια ευχή τα μεσάνυχτα, 2010, μτφρ. Ρένια Τουρκολιά-Κυδωνιέως
Ιδιαίτερα μαθήματα αγάπης, 2010, μτφρ. Ρένια Μπουμπουρή

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ ετοιμάζεται:
Το φιλί

*Στη Μάρθα Κουρτόλ –
μου αρέσουν όλες οι ιδέες σου*

Ένα

Ανοιξα την τηλεόραση. Και μάλιστα τη σωστή στιγμή. Μόλις άρχιζε το μουσικό σήμα του προγράμματος. Είδα την εικόνα που παρουσίαζε τον Σαμ και τη Λίλι σε κινούμενο σχέδιο· ο Σαμ μας χαιρετούσε και η Λίλι μασουλούσε διακριτικά ένα καρτό. Στριφογύριζαν όλο και πιο γρήγορα στην οθόνη ενώ μια φωνή τραγουδούσε: «Ποιον θέλετε να δείτε;»

Φωνές μικρών παιδιών ακούστηκαν να λένε δυνατά: «Τον Σαμ και τη Λίλι στη Φωλιά του Κουνελιού!»

Τραγούδησα κι εγώ μαζί τους, αλλά πολύ σιγανά, ίσα που έλεγα τις λέξεις, σχεδόν άφωνα. Στο σπίτι βρισκόταν μόνο η μαμά, στην κουζίνα. Εκείνη δεν την πείραζε καθόλου που παρακολουθούσα μια εκπομπή για μωρά, όπως ήταν *Η Φωλιά του Κουνελιού*, αλλά και πάλι, εγώ ένιωθα αμήχανα. Φαντάσου, λέει, να έμπαιναν ξαφνικά στο σπίτι μας κάποιες από τις ψηλομύτες συμμαθήτρίες μου, η Σκάι Ουόρτλεϊ, ας πούμε, ή η Έμιλι Μπάρινγκτον ή η Αραμπέλα Κλάιντ-Σμιθ, και να με έπιαναν στα πράσα να παρακολου-

θώ μια εκπομπή για πεντάχρονα πιτσιρίκια! Πω πω... Αρκετά με περιγελούσαν και με κοροϊδεύαν και χωρίς αυτό. Σχεδόν άκουγα τα γέλια και τις κοροϊδίες τους για την Πεντάμορφη και το φίλο της το κουνέλι στη Φωλιά του Κουνελιού.

Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου.

«Γεια και χαρά σου!» ακούστηκε μια απαλή φωνή από την τηλεόραση.

Άνοιξα τα μάτια μου. Στην οθόνη βρισκόταν ο Σαμ και μου χαμογελούσε, ο ανθρώπινος Σαμ, όχι το κινούμενο σχέδιο. Δεν κρατήθηκα· του χαμογέλασα κι εγώ. Είχε ένα τόσο όμορφο, αστείο χαμόγελο. Τα καστανά του μάτια έλαμπαν και έσκυβε λίγο το κεφάλι έτσι που τα μαλακά, στιλπνά καστανά μαλλιά του έπεφταν παιχνιδιάρικα στο μέτωπό του.

«Τι μου γίνεσαι, φιλαράκι;» ρώτησε ο Σαμ.

«Καλά, ευχαριστώ», ψιθύρισα εγώ.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι και κοίταξε τη Λίλι. Την κρατούσε κολλημένη στο στήθος του – και με τα δύο χέρια γιατί η Λίλι ήταν παχουλούλα και μεγαλούλα. Τα κρεμαστά αυτιά της άγγιζαν το γιακά του καρό πουκαμίσου του Σαμ, ενώ οι πισινές πατούσες της έφταναν πιο κάτω από τη ζώνη του παντελονιού του. Ο Σαμ την κράταγε σφιχτά για να την κάνει να νιώθει ασφάλεια. Εκείνη ακουμπούσε χαλαρή πάνω στο στήθος του, ανοιγοκλείνοντας αργά τα μπλε της ματάκια. Ήξερε ότι ο Σαμ δε θα την άφηνε ποτέ να πέσει.

«Τι έκανες σήμερα;» είπε ο Σαμ κοιτάζοντάς με κατάματα.

«Σχολείο ήμουν», μουρμούρισα.

«Σε ποιο πας;» ρώτησε ο Σαμ.

«Στο Λέιντι Μέρι Μάουντμπανκ. Πέρυσι πήγα εκεί», είπα αναστενάζοντας με καημό.

«Τόσο χάλια είναι;» ρώτησε γεμάτος συμπόνια ο Σαμ.

Σκέφτηκα λίγο. Δεν ήταν και τόσο χάλια. Η Ρόνα Μάρσαλ με είχε καλέσει στο πάρτι για τα γενέθλιά της. Μου έσφιξε μάλιστα το μπράτσο καθώς μου έδινε τη ροζουλιά πρόσκληση και μου είπε: «Θα ήθελα πάρα πολύ να έρθεις στο πάρτι μου».

Μου αρέσει πολύ αυτή η Ρόνα, παρόλο που είναι πολύ φίλη με τη Σκάι. Η Ρόνα ποτέ δε συμμετέχει στα βασανιστήρια που μου κάνουν οι άλλες. Μια φορά μάλιστα, φάνηκε να δυσανασχέτησε, σήκωσε τα φρύδια και μου ψιθύρισε: «Μην τους δίνεις σημασία». Ήταν πολύ γλυκό εκ μέρους της αλλά πώς ήταν δυνατόν να μη δίνω σημασία όταν με κορόιδευαν κατάμουτρα κάνοντας ένα σωρό ανοησίες;

Και η δεσποινίς Γούντχεντ είναι καλή μαζί μου. Της άρεσε πολύ η εργασία μου για τους Ρωμαίους. Το ξέρω ότι θα ακουστεί σαν να καυχιέμαι, είπε όμως ότι χαιρόταν να μου μαθαίνει πράγματα. Μου το είπε πολύ σιγανά, ίσα να το ακούσω εγώ, και κοκκίνισα από τη χαρά μου. Το άκουσε όμως και ένα από τα κορίτσια και μέχρι το διάλειμμα η μισή τάξη επανα-

λάμβανε τη φράση και έκαναν ότι τους ερχόταν εμετός. Μάλιστα η Σκάι το παρατράβηξε και παραλίγο να κάνει στ' αλήθεια εμετό και να λερώσει τη φούστα της. Πλάκα θα 'χε!

Δεν είχα χρόνο να τα πω όλα αυτά στον Σαμ, οπότε απλώς σήκωσα τους ώμους μου. Θα καταλάβαινε.

«Της Λίλι της αρέσει το σχολείο της», είπε εκείνος. «Αλλά πάλι, τα μαθήματα που έχει εκείνη είναι πανεύκολα. Ένα μαρούλι συν ένα καρότο συν ένα λάχανο μας κάνουν ένα ωραίο, μεγάλο, ζουμερό γεύμα κουνελιού! Και για να μην παχύνει πολύ, της έφτιαξα στον κήπο καινούρια πίστα να εξασκείται. Λίλι, θέλεις να πάμε να κάνεις λίγη γυμναστική;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της.

«Πάμε να την παρακολουθήσουμε παρέα;» ρώτησε ο Σαμ.

Κούνησα κι εγώ το κεφάλι μου.

Ο Σαμ κουβάλησε τη Λίλι έξω στον κήπο και την απίθωσε απαλά μέσα στην καινούρια της πίστα. Στην άλλη άκρη της πίστας έβαλε καρότα και φύλλα από λάχανο και μαρούλι. Η Λίλι τα εντόπισε αμέσως κι άρχισε να τρέχει σαν κυνηγόσκυλο, με τα αυτιά της να ανεμίζουν.

«Εσύ θα έτρεχες έτσι αν η μαμά σου έβαζε το φαγητό σου στην άλλη άκρη του κήπου;» αστειεύτηκε ο Σαμ.

Η μαμά κι εγώ τρώγαμε συχνά το βραδινό μας στον κήπο, κάναμε κάτι πολύ σπέσιαλ πικ νικ. Μερικές

φορές μάλιστα βάζαμε το παλτό μας και το κασκόλ μας, τυλιγόμασταν με κουβέρτες και κάναμε χειμωιάτικα πικ νικ.

«Και βέβαια θα έτρεχα, Σαμ», απάντησα.

Η μαμά πάντα έφτιαχνε μαγικά πικ νικ. Δε μαγειρεύε τίποτα, ποτέ δε μαγειρεύει, είναι αλήθεια, αλλά καταφέρνει να κάνει το κάθε πικ νικ πολύ ξεχωριστό. Άλλες φορές διαλέγει ως θέμα του πικ νικ ένα χρώμα, οπότε τρώμε μπανάνες, ανανάδες, γλυκά με τυρί κρέμα, ταρτάκια με κρέμα και λεμονάδα, ή τάρτα ντομάτας, κόκκινα μήλα, δαμάσκηνα, σοκολάτα Κιτ-Κατ και χυμό βατόμουρο. Άλλες φορές πάλι, διαλέγει ένα γράμμα από το αλφάβητο και τρώμε ό,τι αρχίζει από το γράμμα αυτό, για παράδειγμα, πιτσάκια, πιροσκή, πεπόνι και αγοραστό κέικ που η μαμά το κόβει σε κομματάκια σε σχήμα Π.

Όταν ήμουν μικρούλα, αράδιαζε κοντά μας τις κούκλες και τα αρκουδάκια μου, ή, άλλες φορές, με άφηνε να φορέσω το φόρεμα πριγκίπισσας από το κατάστημα της Ντίσνεϊ και σέρβιρε τα φαγητά στα καλά μας πιάτα και κάθε φορά που μου μιλούσε έκανε και υπόκλιση.

Τη μαμά μου την αγαπούσα πάρα πάρα πάρα πάρα πολύ. Ο Σαμ το ήξερε αυτό. Έλεγε τη λέξη «μαμά» πολύ τρυφερά, επειδή ήξερε ότι για μένα ήταν ξεχωριστή.

«Σου λείπει η μαμά σου, Λίλι;» ρώτησε ο Σαμ και κάθισε οκλαδόν δίπλα της.

Η Λίλι μασούλαγε ένα μαρουλόφυλλο και δεν πρόσεξε τα λόγια του.

«Θυμάσαι όταν ήσουν μικρούλα ακόμα, Λίλι, ένα τόσο δα νεογέννητο κουνελάκι;» Μετά γύρισε και κοίταξε εμένα. «Το ξέρεις ότι ήτανε τόσο δα μικρούλα;» είπε ο Σαμ κάνοντας σαν χωνί τα χέρια του για να μου δείξει πόσο μικρούλα ήταν.

Έκανα κι εγώ χωνί τα χέρια, καθώς φανταζόμουνα μια μικρούλα Λίλι-μωράκι σαν χνουδωτή μπάλα να τρέμει ανάμεσά τους.

«Θυμάσαι τότε που εσύ ήσουν ένα τόσο δα μικρούλικο νεογέννητο μωράκι;» συνέχισε ο Σαμ. «Βάζω στοίχημα πως δεν ήσουν μεγαλύτερη από τη Λίλι. Έχεις καμιά φωτογραφία σου από τότε που ήσουν μωρό;»

Έγνεψα «ναι» με το κεφάλι. Η μαμά ακόμα είχε τη φωτογραφία μέσα στο πορτοφόλι της, αν και τώρα πια ήταν τσαλακωμένη από το πολύ δίπλωμα και κιτρινωμένη. Ο μπαμπάς είχε την ίδια φωτογραφία σε μια ασημένια κορνίζα πάνω στο μεγάλο του γραφείο, στη δουλειά του. Αισθανόμουνα πολύ άβολα γι' αυτή τη φωτογραφία. Ήμουν ένα πελώριο, φαλακρό μωρό και ολόγυμνο, χωρίς πάνα. Ο αφαλός μου είχε ένα μανταλάκι πάνω και φαινόταν ο πισινός μου.

«Πολύ χαριτωμένο μωρό ήσουν», σχολίασε ο Σαμ γελώντας.

Εγώ δε γέλασα όμως. Μασούλησα δυστυχισμένη το χείλι μου. Καθόλου χαριτωμένη δεν ήμουν ως μω-

ρό αλλά τουλάχιστον ήμουν ό,τι έπρεπε για αγκαλιές: μαλακιά και στρογγυλή. Η μαμά έλεγε ότι με κράταγε αγκαλιά όλη μέρα και τη μισή νύχτα, κι ήταν πολύ ευτυχισμένη. Έλεγε ότι είχε κλάψει από τη χαρά και τον ενθουσιασμό της που είχε αποκτήσει ένα κοριτσάκι.

Και ο μπαμπάς είχε κλάψει.

Οι περισσότεροι μπαμπάδες δεν κλαίνε, ειδικά όταν είναι τόσο αγριωποί σαν το δικό μου μπαμπά. Ο δικός μου, πάντως, κλαίει πολύ. Κλαίει όταν βλέπει λυπητερή ταινία στην τηλεόραση, κλαίει ακόμα και με ταινίες κινουμένων σχεδίων όπως *Ο βασιλιάς των λιονταριών* και το *Η Πεντάμορφη και το Τέρασ*. Και ειδήσεις όποτε βλέπει στην τηλεόραση κλαίει, όταν οι διασώστες σώζουν κάποιο παιδάκι σε σεισμόπληκτη περιοχή ή όταν κάποιος με τεχνητά πνευμόνια τρέχει σε αγώνα δρόμου. Όταν κερδίζει ο αγαπημένος του παίκτης στο *X-Factor* ή στο *Search for a Star*, εκεί να δεις κλάμα. Είπε ότι από τη μέρα που γεννήθηκα ήμουν α γι' αυτόν το μικρό του Αστέρι. Μόλις γεννήθηκα με πήρε από τα χέρια της μαμάς και με έσφιξε στην αγκαλιά του.

«Ακριβώς αυτό που ήθελα! Επιτέλους ένα κοριτσάκι», είπε τραγουδιστά. «Και τόσο όμορφο κοριτσάκι, με στρουμπουλά μαγουλάκια και τεράστια μπλε μάτια. Κάτσε να μεγαλώσουνε τα μαλλάκια σου, γλυκιά μου αγαπούλα. Βάζω στοίχημα πως θα γίνεις κι εσύ κατάξανθη, σαν τη μαμά σου. Και θα γίνεις πεντάμορφη».

Και ξαφνικά πάτησε μια τέτοια τσιρίδα, που εγώ τρόμαξα κι έβαλα τα κλάματα.

«Τζέρι, δώσε μου τώρα το μωρό», είπε ανήσυχη η μαμά μου.

«Πεντάμορφη! Το 'πιασες; Πεντάμορφη θα την ονομάσουμε τη μικρή μας αγαπούλα! Ναι, Πεντάμορφη θα την πούμε», αποφάσισε ο μπαμπάς. «Δεν είναι υπέροχο όνομα για τη μικρή μας, Ντίλι;»

Η μαμά μου ορκίζεται ότι το θεωρούσε πολύ *απαίσιο* όνομα αλλά, ακόμα και τότε, δεν τολμούσε να φέρει κανείς αντίρρηση στον μπαμπά.

Κι έτσι με βάφτισαν Πεντάμορφη. Γελοίο όνομα, άμα θέλετε τη γνώμη μου. Θα ήταν γελοίο και ξιπασμένο ακόμα και αν σήμερα ήμουν πραγματικά όμορφη. Ούτε στη μαμά μου έμοιασα ούτε στον μπαμπά μου. Είμαι κοντόχοντρη, με μεγάλη κοιλιά που πετάει. Τα μπλε μου μάτια έγιναν πράσινα όταν ήμουν ακόμα μωρό, άσε που δε φαίνονται καλά γιατί φοράω γυαλιά. Τα μαλλιά μου είναι σαν πράσα, μακριά και ίσια. Η μαμά μου τα δένει με κοκαλάκια και κορδελάκια αλλά πάντα γλιστράνε και πέφτουν. Και ο καθένας καταλαβαίνει γιατί με κοροϊδεύουν τόσο πολύ η Έμιλι, η Αραμπέλα και η Σκάι. Και φυσικά, όλοι γελάνε μαζί μου εξαιτίας του ονόματός μου.

Εγώ όμως καθόλου δε γελάω. Τα μάτια μου είναι γεμάτα δάκρυα, σαν μωρό κλαίω, έτσι ασφαλής που νιώθω μαζί με τον Σαμ και τη Λίλι.

«Αχ, μην κλαις», παρακάλεσε ο Σαμ.

Ρούφηξα τη μύτη μου γεμάτη ντροπή. «Δεν κλαίω», μουρμούρισα.

Τα γυαλιά μου είχαν μουσκέψει από μέσα, σαν παρμπρίζ αυτοκινήτου στη βροχή. Τα σκούπισα με το δάχτυλο, κουνώντας το σαν υαλοκαθαριστήρα.

«Γιατί δεν τα καθαρίζεις με την άκρη της μπλούζας σου; Έτσι που τα σκουπίζεις θα θολώσουν», πρότεινε μιλώντας απαλά ο Σαμ. «Για πες λοιπόν, για ποιο πράγμα δεν κλαις;»

«Για το ηλίθιο το όνομά μου», ρουθούνισα. «Πεντάμορφη!»

«Εγώ πιστεύω ότι το Πεντάμορφη είναι το ωραιότερο όνομα στον κόσμο».

«Όχι, δεν είναι. Και δε μου ταιριάζει καθόλου», διαφώνησα βουρκωμένη. «Η Σκάι Ουόρτλεϊ στο σχολείο λέει ότι θα έπρεπε να με λένε Πεντάσχημη».

«Πολύ ανόητη αυτή η Σκάι», είπε ο Σαμ. «Κι εγώ σου λέω ότι είναι κακιά μαζί σου γιατί σε ζηλεύει».

«Σαμ, είναι η πρώτη φορά που σε ακούω να λες τέτοια χοντρή ανοησία», είπα εγώ. «Λες και κάποια σαν τη Σκάι έχει ανάγκη να ζηλεύει εμένα. Η Σκάι έχει υπέροχα μακριά, κυματιστά μαλλιά και μεγάλα μπλε μάτια –στο μπλε του ουρανού– και είναι έξυπνη, και χορεύει καταπληκτικά, και έχει για κολλητή της τη Ρόνα, και, και...»

«Ωραία, κι εσύ έχεις μαλλιά στο χρώμα της άμμου, υπέροχα πράσινα μάτια και είσαι πολύ πιο έξυπνη από τη Σκάι, και δεκάρα τσακιστή δε δίνει κανείς για

το χορό, κι έχεις τη Λίλι κι εμένα για κολλητούς σου, σωστά;» αντέτεινε ο Σαμ.

«Σωστά, είστε και θα είστε οι κολλητοί μου για πάντα», ψιθύρισα κατενθουσιασμένη.

Και χαμογελάσαμε κι οι τρεις μας.

«Τα ξαναλέμε αύριο, Πεντάμορφη», ψιθύρισε ο Σαμ. Και με δυνατότερη φωνή πρόσθεσε: «Ώρα να φεύγουμε. Ώρα να γυρίσουμε στη φωλίτσα, Λίλι. Αρκετά έφαγες για σήμερα. Μήπως είναι ώρα να φάτε κι εσείς το βραδινό σας; Τι θα φάτε, άραγε; Το αγαπημένο φαγητό της Λίλι, πάντως, είναι ωμό λάχανο, όπως βλέπετε, αλλά κάτι μου λέει πως δεν είναι το δικό σας αγαπημένο φαγητό. Ε, ίσως να αρέσει στο κατοικίδιό σας. Α, γιατί δε μου στέλνετε μια ζωγραφιά με το αγαπημένο φαγητό του δικού σας κατοικίδιου; Στείλτε το στον Σαμ, στη Φωλιά του Κουνελιού, εντάξει; Λοιπόν, άντε γεια και χαρά τώρα». Κούνησε το χέρι του, σήκωσε στην αγκαλιά του τη Λίλι και τη βοήθησε να κουνήσει κι εκείνη το πατουσάκι της.

«Σας χαιρετάει και η Λίλι», είπε ο Σαμ.

«Γεια σου, Σαμ! Γεια σου, Λίλι!» είπα εγώ.

Η Φωλιά του Κουνελιού ξεθώριασε στην οθόνη και εμφανίστηκε το κινούμενο σχέδιο του Σαμ και της Λίλι να στριφογυρίζουν ολοένα και μια φωνή είπε: «Ποιον είδατε μόλις τώρα;»

«Τον Σαμ και τη Λίλι στη Φωλιά του Κουνελιού», τραγούδησα εγώ.

«Τον Σαμ και τη Λίλι στη Φωλιά του Κουνελιού»,

τραγουδισε και η μαμά μου από την κουζίνα. «Θέλεις ένα μικρό σνακ, αγαπούλα μου; Αγόρασα μερικά από εκείνα τα μικρά εκλεράκια με το ροζ γλάσο, αυτά που έχουν και γέμιση μαρμελάδα».

«Ναι, αλλά ο μπαμπάς είπε να μην ξαναφάω τέτοια πράγματα», είπα.

Μια φορά που είχαμε πάει στο εμπορικό κέντρο του Φλάουερφιλντ είχα πάρει ένα τέτοιο εκλεράκι. Το είχα δαγκώσει και η μαρμελάδα χύθηκε πάνω στο μπλε μου μπλουζάκι με τις δαντέλες. Ο μπαμπάς μου έδωσε μια τόσο δυνατή ξυλιά στο χέρι, που το εκλεράκι τινάχτηκε κι έπεσε κάτω.

«Μην της αγοράσεις ποτέ ξανά αυτή τη ροζ αηδία», σφύριξε σαν φίδι στη μαμά. «Κοίτα τώρα, κατέστρεψε το καλύτερο μπλουζάκι της. Άσε που δεν πρέπει να καταβροχθίζει τέτοια πράγματα, ήδη είναι πάρα πολύ χοντρή».

Η μαμά είχε υποσχεθεί αδύναμα ότι δε θα μου αγόραζε ποτέ ξανά τέτοια εκλεράκια και με πήγε στις γυναικείες τουαλέτες να σκουπίσει τη μαρμελάδα από την μπλούζα μου. Εγώ έκλαιγα και εκείνη με αγκάλιασε και με παρακάλεσε να αλλάξω διάθεση γιατί τα πράγματα θα γίνονταν χειρότερα αν ο μπαμπάς με έβλεπε να κατεβάζω μούτρα. Έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα, παρόλο που ένιωθα πολύ λυπημένη γιατί τα ροζ εκλεράκια ήταν τα αγαπημένα μου γλυκά.

«Ο μπαμπάς δε θα το καταλάβει άμα το φας τώρα», είπε η μαμά. «Περίμενε ένα λεπτάκι».

Εξαφανίστηκε στην κουζίνα και ξαναγύρισε με δύο ροζ εκλεράκια πάνω σ' ένα πιατάκι του καλού της σερβίτσιου με τα πράσινα φυλλαράκια.

«Ναι, θα σου κάνω κι εγώ παρέα», είπε η μαμά.

«Καλά θα κάνω να προσέξω να μη γεμίσω μαρμελάδες πάλι».

«Κι εγώ το ίδιο!» απάντησε η μαμά γλείφοντας το γλάσο από το γλυκό της σαν να ήταν γλειφιτζούρι.

Μασουλάγαμε παρέα.

«Μαμά;»

«Ναι, αγάπη μου;»

«Μαμά, γιατί λες τον μπαμπά να τον πιάνουν τέτοιοι...;» Δεν μπορούσα να σκεφτώ τη σωστή λέξη.

«Θυμοί;» είπε η μαμά.

Τον μπαμπά δεν τον έπιαναν απλώς θυμοί. Αυτό που πάθαινε ήταν πολύ πολύ πιο τρομαχτικό από ένα σκέτο θυμό. Ηφαιστειο γινόταν. Και ποτέ δεν ήξερες πότε θα ξέσπαγε και θα γινόταν έκρηξη και θα σε καταβρόχθιζε η λάβα.

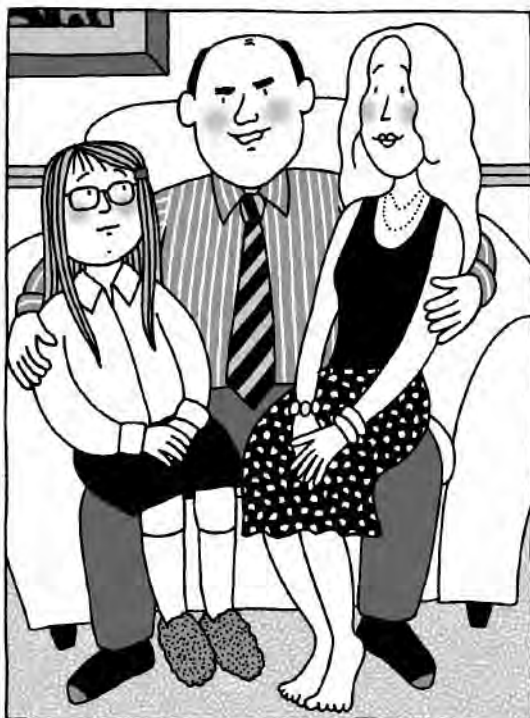
Η μαμά σύρθηκε και ήρθε πιο κοντά μου, έτσι που τα γόνατά μας άγγιξαν. «Δεν ξέρω γιατί φέρεται έτσι», ομολόγησε. «Παλιά νόμιζα ότι έφταιγα εγώ. Ξέρω πως είναι φορές που γίνομαι πολύ ανόητη – Ντίλι η χαζή, σωστά; Εσύ όμως δεν είσαι ανόητη, Πεντάμορφη, είσαι το πιο έξυπνο παιδάκι που υπάρχει. Και δεν έχει κανέναν απολύτως λόγο να σου φωνάζει έτσι. Προσπάθησα να του μιλήσω γι' αυτό, αλλά το μόνο που κατάφερα ήταν να τον κάνω ακόμα πιο έξαλλο».

Η μαμά φαινόταν τόσο δυστυχισμένη, που ένιωσα πολύ άσχημα. Έχωσα το τελευταίο κομμάτι του γλυκού μου στο στόμα μου και την αγκάλιασα σφιχτά. «Μην ανησυχείς, μαμά. Δεν τον πιάνουν πάντα οι θυμώ τον μπαμπά», είπα. «Μερικές φορές είναι ο πιο αξιαγάπητος μπαμπάς στον κόσμο».

Μερικές φορές.

Πολύ πολύ σπάνιες.

Δύο

Πάντα καταλαβαίναμε αν ο μπαμπάς είχε καλή διάθεση γιατί τον ακούγαμε να σφυρίζει όταν πάρκαραε το αυτοκίνητο έξω από το σπίτι και προχωρούσε προς την πόρτα του σπιτιού.

Και σήμερα σφύριζε το αγαπημένο χαζοτράγουδο του, το *Χαρούμενο Σπίτι*. Η μαμά αναστέναξε και μου χαμογέλασε. Της χαμογέλασα κι εγώ γλείφοντας τα χείλια μου να εξαφανίσω κάθε ίχνος μαρμελάδας.

«Γεια και χαρά στα δυο αγαπημένα μου κορίτσια», φώναξε ο μπαμπάς ανοίγοντας την πόρτα.

«Γεια σου, Τζέρι», είπε η μαμά αμέσως.

«Γεια σου, μπαμπά», είπα σαν ηχώ εγώ.

Ακούσαμε τον μπαμπά να βγάζει τα παπούτσια του και να τα τακτοποιεί στο ειδικό ράφι δίπλα στην πόρτα. Αυτό ήταν ένας από τους πολλούς κανόνες του: όλα τα παπούτσια που φοράμε έξω από το σπίτι πρέπει να μένουν δίπλα από το κατώφλι γιατί δεν έπρεπε να ρισκάρουμε να χαραχτεί το γυαλισμένο παρκέ. Έπειτα ξερόβηξε να καθαρίσει το λαιμό του

κι άρχισε να τραγουδάει καθώς προχωρούσε με τις κάλτσες στο διάδρομο:

«Χαρούμενο σπίτι, γεμάτο ευτυχία,
»όλο χαμογέλιο
»πουθενά δυστυχία...»

Μπήκε γλιστρώντας απαλά στο σαλόνι και μας χαμογέλασε με τα χέρια απλωμένα.

«Να μία μαμά», κι έδειξε τη μαμά,
»κι ένας μπαμπάς», κι έδειξε τον εαυτό του,
»κι ένα ωραίο κοριτσάκι», κι έδειξε εμένα.
«Γύρω γύρω κάνουν όλοι
»μες στο χαρούμενο σπιτάκι!»

Κι άρχισε να στριφογυρίζει στο χαλί του σαλονιού πάνω στις μύτες των ποδιών του.

«ΓΥΡΩ ΓΥΡΩ ΚΑΝΟΥΝ ΟΛΟΙ, ΕΙΠΑ!» φώναξε ανεμίζοντας τα χέρια του.

Η μαμά κι εγώ τιναχθήκαμε αμέσως όρθιες. Ακόμα και όταν είχε τα κέφια του ο μπαμπάς, όπως σήμερα, το παραμικρό μπορούσε να τον θυμώσει και να πάρει ανάποδες.

Άρχισε να στριφογυρίζει στις μύτες των ποδιών της και η μαμά, ανασηκώνοντας χαριτωμένα τη φούστα της. Στριφογύριζα κι εγώ. Και μάλιστα πολύ γρήγορα, σαν να βιαζόμουνα να τελειώσει η υπό-

θεση. Και κατάφερα να μπουρδουκλωθώ με τις παντόφλες μου και παραλίγο να πέσω με το κεφάλι κάτω.

«Όπα-λάκια!» είπε ο μπαμπάς πιάνοντάς με την τελευταία στιγμή. «Αμάν, βρε Πεντάμορφη! Είσαι πάρα πολύ ατσούμπαλη! Μου φαίνεται ότι πρέπει να ξαναρχίσεις το μπαλέτο».

Το γλασαρισμένο γλυκό έκανε τούμπες στο στομάχι μου. Ο μπαμπάς με είχε γράψει στο μπαλέτο όταν ήμουνά έξι χρόνων. Ήμουν η πιο μεγάλη στην τάξη των μωρών. Ήταν εκεί κάτι τοσοδούλικά κοριτσάκια τριών ή τεσσάρων χρόνων. Και ήταν όλα πολύ καλύτερα από μένα στο χορό. Εγώ δεν μπορούσα να κάνω το λαγουδάκι – προσγειωνόμουνά πάντα πάνω στον πισινό μου. Ούτε να αναπηδήσω μπορούσα – τα πόδια και τα χέρια μου τινάζονταν σαν ξεχαρβαλωμένα. Ούτε τεντωμένες μύτες στα πόδια μου δεν κατάφερα να κάνω σωστά – ήθελαν μύτες προς τα μέσα, όχι προς τα έξω. Και, φυσικά, οι στροφές μου μόνο χαριτωμένες δεν ήταν. Σκέτη καταστροφή.

Έναν ολόκληρο χρόνο προσπαθούσα και μοχθούσα μέχρι που η δεσποινίς Τζουν, η δασκάλα χορού, είπε όσο πιο διακριτικά μπορούσε στη μαμά μου ότι δε φαινόταν να *χαίρομαι* το μπαλέτο και ίσως θα ήταν καλύτερα να δοκιμάσω κάτι διαφορετικό.

«Αχ, μπαμπά, σε παρακαλώ, μη με ξαναγράψεις στο μπαλέτο!» του ζήτησα.

«Μα δε θέλεις να μάθεις να χορεύεις σαν νεραϊδούλα;» είπε ο μπαμπάς.

«Σαν ελεφαντούλα, θες να πεις», απάντησα.

Ο μπαμπάς γέλασε και μου ανακάτεψε τα μαλλιά. Βολεύτηκε στη μεγάλη, δερμάτινη πολυθρόνα του και με κάθισε στο ένα του γόνατο. Τράβηξε και τη μαμά να καθίσει στο άλλο του γόνατο, σαν να ήμασταν τα μικρά του κοριτσάκια.

«Τζέρι, αγάπη μου, την πήρες εκείνη την άδεια σχεδιασμού για το έργο του Ουόττερ Μίντους;» τον ρώτησε η μαμά.

«Λίγο ακόμα και θα την πάρω, όπως δείχνει το πράγμα», απάντησε ο μπαμπάς. «Αυτό χρειαζόμαστε τώρα, διακόσια ολοκαίνουρια, υπερπολυτελή Χαρούμενα Σπίτια με θέα στο ποτάμι. Θα κάνουμε περιουσία, Ντίλι, περίμενε και θα δεις».

«Ήδη μας έχεις κάνει μια περιουσία», του επισήμανε η μαμά.

«Δουλεύω σκληρά για τα κορίτσια μου, τη γυναίκα και την κορούλα μου». Ο μπαμπάς σταμάτησε. «Και για τις πρώην συζύγους και τους τεμπέληδες τους γιους μου».

Η μαμά μού έκανε ένα αδιόρατο νόημα με τα φρύδια. Που σήμαινε: *Μην πεις κουβέντα!*

Με γοήτευε η ύπαρξη της πρώτης κυρίας Κούκσον και της δεύτερης κυρίας Κούκσον και των τριών ετεροθαλών αδελφών μου, του Τζέρι Τζούνιορ, του Μαρκ και του Ράιαν. Όταν συναντηθήκαμε όλοι μα-

ζί στο γάμο του Τζέρι Τζούνιор και στην κηδεία της γιαγιάς, ένιωθα υπέροχα που ήμουν κομμάτι μιας τόσο μεγάλης οικογένειας. Αλλά ο μπαμπάς τελευταία δε φαινόταν να συμπαθεί κανέναν απ' αυτή τη μεγάλη οικογένεια. Και πιο συγκεκριμένα, δεν ήθελε να τους δίνει πια άλλα χρήματα παρόλο που είχε ένα σωρό, να φάν' κι οι κότες. Οι δυο προηγούμενες κυρίες Κούκσον είχαν πια τα δικά τους ιδιόκτητα Χαρούμενα Σπίτια, και τώρα είχαν το δικό τους σπίτι και ο Τζέρι Τζούνιор με τη νέα του γυναίκα, την Τζούλι.

«Επομένως, όλοι τους είναι πολύ τυχεροί», είπε ο μπαμπάς. «Εγώ δεν είχα τέτοια βοήθεια στο ξεκίνημα της ζωής μου. Εγώ έπρεπε να δουλέψω για να δημιουργήσω όσα έχω».

Ο μπαμπάς είχε αρχίσει να δουλεύει σε μια εταιρεία που έχτιζε σπίτια όταν ήταν δεκάξι χρόνων. Ανέβηκε στην ιεραρχία δουλεύοντας σκληρά, μέχρι που κατάφερε να αγοράσει ο ίδιος την εταιρεία. Έπειτα, επεκτάθηκε, κι έγινε εργολάβος χτίζοντας ένα σωρό Χαρούμενα Σπίτια, όπως έλεγε την εταιρεία. Είχε φτιάξει Μικρά Χαρούμενα Σπίτια για νεαρά ζευγάρια, Απλά Χαρούμενα Σπίτια με τρεις κρεβατοκάμαρες για απλές οικογένειες και Πολυτελή Χαρούμενα Σπίτια με πέντε κρεβατοκάμαρες και δύο μπάνια για πλούσιες οικογένειες.

Εμείς παλιά μέναμε σε ένα Πολυτελές Χαρούμενο Σπίτι, αλλά τώρα είχαμε μετακομίσει σε ένα ακόμα

μεγαλύτερο, πιο πολυτελές, ειδικά φτιαγμένο για εμάς. Είχαμε έξι κρεβατοκάμαρες, τρία μπάνια και σάουνα και τζακούζι έξω στον κήπο. Μέχρι κι εγώ είχα δικό μου μπάνιο συνεχόμενο με το δωμάτιό μου, σε χρώμα ροζ για να ταιριάζει με το ροζ υπνοδωμάτιό μου, με ασημένιες βρύσες σε σχήμα δελφινιού.

Ο μπαμπάς έλεγε ότι είμαι το πιο τυχερό κορίτσι του κόσμου. Δε γνώριζε κανένα άλλο παιδί που να είχε δικό του μπάνιο συνεχόμενο με το υπνοδωμάτιό του. Και με ρωτούσε συνέχεια γιατί δεν ήθελα να καλέσω τις φιλενάδες μου από το σχολείο, το Λέιντι Μέρι Μάουντμπανκ, να κοιμηθούν σπίτι μας. Θα μπορούσαν να κοιμηθούν στις κουκέτες με τα ροζ μεταξωτά καλύμματα που είχαν επάνω σχέδια με κλαδιά βιολέτας, να ξαπλώσουν πάνω στα ροζ-βιολετιά μαξιλαράκια, να χτενίσουν τα μαλλιά τους στην τουαλετίτσα μου από βενετσιάνικο κρύσταλλο και να θαυμάσουν κάθε εκατοστό του συνεχόμενου μπάνιου μου.

Μέχρι σήμερα, δεν είχα καλέσει καμιά συμμαθήτριά μου. Θα έπαιρνα κι εγώ το ίδιο χρώμα με το δωμάτιό μου αν έπρεπε να το παραδεχτώ, αλλά η αλήθεια ήταν πως δεν είχα φίλες. Αναρωτιόμουν αν έπρεπε να τολμήσω να καλέσω τη Ρόνα, αλλά αυτό θα ενοχλούσε τη Σκάι και θα μου φερόταν ακόμα πιο άσχημα. Και, στο κάτω κάτω, ίσως η Ρόνα να μη δεχόταν την πρόσκληση.

Δεν ήμουν καν σίγουρη ότι ήθελα κι εγώ να έρθει

σπίτι μου. Το πιο πιθανό ήταν να σάστιζα και να μην ήξερα τι να της πω. Και τι θα παίζαμε όλες αυτές τις ώρες προτού πάμε για ύπνο; Εμένα μου άρεσε να διαβάζω όταν ήμουνα μόνη μου αλλά δε γίνεται να διαβάζεις παρέα με κάποιον. Μου άρεσε επίσης να ζωγραφίζω αλλά αυτό έπρεπε να το κάνω μόνο στην κουζίνα, με εφημερίδες απλωμένες παντού και πολύ προτού γυρίσει ο μπαμπάς από τη δουλειά. Υποτίθεται ότι απαγορευόταν να ζωγραφίζω για να μη λερώσω με μπογιές τα χαλιά.

Ο μπαμπάς μου απαγόρευε επίσης να χρησιμοποιώ μαρκαδόρους για να μη λεκιάσω τους ιβουάρ καναπέδες μας. Εγώ πάντα πρόσεχα πάρα πολύ, αλλά η Ρόνα ήταν ένα κορίτσι που γέλαγε συνέχεια και δεν καθόταν στιγμή ήσυχη. Κι αν, καθώς ζωγράφιζε, τίνιζε το χέρι της και χωρίς να το θέλει πιτσιλάγε την ταπετσαρία; Αν το έβλεπε ο μπαμπάς, θα γινόταν θηρίο χωρίς να τον νοιάζει η παρουσία της Ρόνα.

Εμετός μου ερχόταν στη σκέψη του μπαμπά να ουρλιάζει μπροστά στη Ρόνα. Εγώ έκλαιγα συχνά γιατί με φόβιζε πολύ όταν αντιδρούσε έτσι. Μπορεί να έκανε και τη Ρόνα να κλάψει. Μετά εκείνη θα το έλεγε σε όλα τα παιδιά στο σχολείο. Σίγουρα θα το έλεγε στην κολλητή της, τη Σκάι.

Έλεγα συνέχεια ψέματα στον μπαμπά ότι το είχα ξεχάσει να καλέσω κάποια φίλη μου να κοιμηθεί σπίτι μας. Φαινόταν να το έχει ξεχάσει κι εκείνος τις τελευταίες εβδομάδες... μέχρι αυτή τη στιγμή!

Η Πεντάμορφη μισεί το παράξενο όνομά της. Δεν ταιριάζει καθόλου με την εμφάνισή της και εξαιτίας του τα κορίτσια στο σχολείο την πειράζουν και της κολλάνε άσχημα παρατσούκλια που την πληγώνουν. Αυτός που την πληγώνει πιο πολύ απ' όλους, όμως, είναι ο μπαμπάς της, που διάλεξε και το όνομά της. Όταν τον πιάνουν τα νεύρα του, το τεράστιο, λουβάτο επίτι τους μετατρέπεται σε κόλαση. Θα μπορέσουν η Πεντάμορφη και η μαμά της να αλλάξουν την κατάσταση και να ζήσουν μια ζωή χωρίς βρισιές, καβγάδες και φωνές;

Μια συγκινητική αλλά και αισιόδοξη ιστορία, δοσμένη με άπειρη ευαισθησία από την αγαπημένη συγγραφέα Τζάκλιν Ουίλσον.

Από 11 ετών

ISBN 978-960-453-886-7

9 789604 538867

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 07605

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ